

Herman Finkers, Mijn Broer

Mijn broer wil dolgraag bij het toneel, ja, 'tis een beetje sneu allemaal. Hij goochelt een beetje. Zo heeft hij een truc met een muis, dan goochelt hij een muis weg, heel zielig allemaal, want je ziet al gelijk hoe het gaat, je weet ook al lang waar die muis gebleven is, maar om het spelletje mee te spelen, vraag ik hem: "Goh Wilfried, waar is die muis nou toch gebleven" En dan zegt hij: '*slik'

Toen heeft mijn moeder gezegd: "Neem jij hem maar mee..." en nu is hij dan officieel man achter de schermen

Zijn grootste wens is om ooit nog eens iets voor de schermen te mogen doen. Hij liet me laatst een zelfgemaakt dansje zien. Dat dansje duurde precies dertig seconden. Ik moet eerlijk zeggen, ik heb me geen minuut verveeld. Hij had er ook een tekstje bij

"Ik ben zo'n trage, slome geest
Wat was dat voor wonderlijk sperma
Dat van een paar duizend zaadcellen
Ik de snelste ben geweest."

Met zoiets kun je het toneel niet op. Dat kan niet. Dat moet veel zelfverzekerder. Dus ik zei tegen hem: "Niet zo bescheiden man, je moet gewoon schijt hebben aan dat publiek"

"Welk publiek?" vroeg hij

Ik zei: "Goed zo"

Om nou wat meer zelfvertrouwen te krijgen, heeft hij zichzelf opgegeven voor een ego-versterkende-cursus. Hij durfde niet goed alleen, dus vroeg hij of ik met hem mee wou

Ik heb me daar een beetje geergerd op die cursus. De cursusleider zei tegen ons: "Laat ik jullie dit zeggen; wat er ook in jullie leven gebeurt, laat je door niemand leiden, laat niemand jullie zeggen wat je moet doen."

Ik zei: "Dat maak ik zelf wel uit!"

Ik kreeg gelijk mijn diploma... terwijl Wilfried nu nog steeds opdrachten van de cursusleider zit uit te voeren. Mijn broer kwam laatst naar me toe:

"Die fiets, die jij al jaren hebt..."

Ik zei: